

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/441/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7111233277
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7111233277.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu U. S., O., P. XX, proti žalovaným 1) H. D. Y. X) G.. X. D., E. O., I. X, o neplatnosť kúpnej zmluvy a i., o odvolaní žalobcu proti uzneseniu 37C/398/2011-132 z 2.6.2015 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

Z r u š u j e uznesenie, okrem výroku o náhrade trov konania žalovaného v 1.rade, a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej v 2.rade trovy právneho zast. 3 368,90 €, a to na účet jej zástupcu, v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia a žalovanému v 1. rade náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení uznesenia uviedol, čoho sa žalobca žalobou z 5.12.2011, podanou uňho 6.12.2011, domáhal a čím svoju žalobu odôvodnil, že podaním z 18.11.2013 zobral svoju žalobu späť v celom rozsahu, a to vzhľadom na to, že medzi ním a žalovaným boli uskutočnené mimosúdne rokovania a došlo medzi nimi k dohode, že žalovaný v 1.rade vo svojom vyjadrení k späťvzatiu žaloby uviedol, že so späťvzatím súhlasí a žiadne trovy konania si neuplatnil, že žalovaná v 2.rade vo svojom vyjadrení k späťvzatiu žaloby uviedla, že so späťvzatím súhlasí a zároveň oznámila, že si uplatňuje trovy konania 3 368,90 €, ktoré žiada poukázať na účet advokátskej kancelárie JUDr. Ján Tokár, „spol. s.r.o.“, že o trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 prvej vety O. s. p., nakoľko žalobca vzal späť žalobu, pričom nešlo o prípad podľa § 146 ods.2 druhá veta O. s. p., tak z procesného hľadiska platí, že žalobca týmto svojím úkonom zaviniť zastavenie konania, a preto je povinný nahradiť žalovaným trovy konania, že priznal žalovanej v 2.rade náhradu trov konania, pozostávajúcu z trov právneho zast., že po preštudovaní predložených výúčtovaní jej trov konania a po následnom preštudovaní súdneho spisu priznal jej náhradu účelne vynaložených trov právneho zast. advokátskou kanceláriou JUDr. Ján Tokár, spol. s r.o., vychádzajúc z § 13a ods.1,4 a § 16 ods.3 vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie služieb, v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu uskutočňovania jednotlivých úkonov právnej služby, vo výške 3 368,90 €, a to za 1 úkon právnej služby v r.2011 526,13 € (prevzatie a príprava zast. 30.12.2011), + režijný paušál 7,41 €, 4 úkony právnej služby v r.2012 po 526,13 € (písomné podanie na súd vo veci samej 29.3.2012, účasť na pojednávaní 11.5., 2.7. a 27.9.2012), + 4 x režijný paušál po 7,63 €, 1 úkon právnej služby v r.2013 131,53 € (účasť na pojednávaní, ktoré bolo odročené 17.10.2013), + režijný paušál 7,81 €, že sadzbu tarifnej odmeny za úkony právnej služby si žalovaná v 2.rade vyčíslila v súlade s § 10 ods.1 cit. vyhl. vo výške 526,13 €, pričom vychádzala z toho, že hodnota veci (bytu) je 50 000 €, že v súlade so zák.č.222/04 Z. z. o dani z pridanej hodnoty jej priznal 20 % DPH 561,58 € zo základu 2 807,92 €, že náhrada jej trov konania spolu predstavuje 3 368,90 €, že žalovanému v 1.rade náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnil a keďže žalovanú v 2.rade, ktorá bola v konaní úspešná a bola jej preto priznaná náhrada trov konania, v konaní zastupoval advokát, je žalobca povinný zaplatiť trovy podľa § 149 ods.1 O. s. p. jej advokátovi.

I. Proti uvedenému uzneseniu a to proti výroku č. I podal žalobca včas odvolanie, a to z nasledovných dôvodov: a) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ako odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. b) O. s. p. a b) rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci ako odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. f) O. s. p. II. Dôvody hodné osobitného zreteľa. Bol v predmetnom konaní v súlade s § 138 O. s. p. oslobodený od súdnych poplatkov. Vychádzajúc z dikcie uvedeného ust. v spojení s uznesením o oslobodení od súdnych poplatkov je zrejmé, že jeho finančná a majetková situácia je natoľko nepriaznivá, že odôvodňuje oslobodenie od platenia súdnych poplatkov ako základného predpokladu vedenia súdneho konania. Citoval, čo podľa § 150 ods.1 O. s. p. platí. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, týkajúce sa jeho finančných a majetkových možností, ktoré odôvodňovali jeho oslobodenie od povinnosti zaplatiť za podanie žaloby súdny poplatok, má za to, že v danom prípade sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré opodstatňujú celkové, resp. minimálne čiastočné nepriznanie trov konania žalovanej v 2. rade. Pokiaľ teda súd pri rozhodovaní o trovách konania a ich náhrade opomenul zohľadniť rozhodnú skutočnosť, akou bezpochyby je jeho nepriaznivá finančná a majetková situácia, ktorá v konečnom dôsledku odôvodňovala jeho oslobodenie od súdnych poplatkov, jeho konanie a rozhodnutie trpí inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ako odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. b) O. s. p. III. Námietka priznania náhrady trov konania. Reprodukoval, čo súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na str.2 v prvom a tretom odseku uviedol. K uvedenému uviedol: Z hľadiska zisteného skutkového stavu opísaného v odôvodnení uznesenia aj súdom je zrejmé, že dôvodom späťvzatia žaloby z jeho strany boli mimosúdne rokovania, ktorých výsledkom bola dohoda medzi účastníkmi konania. Späťvzatie z jeho strany teda nebolo realizované svojvoľne, s vedomím neopodstatnenosti, resp. budúceho neúspechu podanej žaloby, kedy by bolo opodstatnené zhodnotenie súdu, že zavinil trovy konania protistrany, späťvzatie bolo realizované ako dôsledok obojstrannej dohody medzi účastníkmi konania, pričom uvedenú skutočnosť v žiadnom prípade nie je možné pri rozhodovaní o trovách konania opomenúť, keď z logiky veci je zrejmé, že pokiaľ medzi účastníkmi konania došlo k dohode, jeho žaloba bola bezpochyby podaná dôvodne a jej späťvzatie bolo zavinené práve žalovanými, ktorí: - svojim konaním dali mu dôvod na podanie žaloby a - svojim „konaním“ (uzatvorením mimosúdnej dohody) zároveň ho primáli k tomu, aby podanú žalobu vzal späť. S ohľadom na uvedené je zrejmé, že daný prípad nie je možné považovať za prípad zavineneho zastavenia konania tak ako ho má na mysli § 146 ods.2 O. s. p. Pokiaľ teda súd pri rozhodovaní o trovách konania a ich náhrade opomenul zohľadniť rozhodnú skutočnosť, akou mimosúdna dohoda medzi účastníkmi konania ako dôvod späťvzatia žaloby bezpochyby je, jeho konanie a rozhodnutie aj v tomto smere trpí inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ako odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. b) O. s. p. Vzhľadom na uvedené, právnou normou aplikovanou na uvedený prípad mal byť § 146 ods.1 písm. c) O. s. p. (citoval, čo podľa neho platí). Keď sa teda vychádza z názorov právnej vedy, podľa ktorých platí, že: (...). Pod nesprávnym právnym posúdením treba rozumieť pochybenie súdu spočívajúce v tom, že na zistený skutkový stav - neaplikoval príslušnú právnu normu alebo - aplikoval nesprávnu právnu normu alebo - aplikoval síce správnu právnu normu, ale jej obsah interpretoval nesprávne alebo - právnu normu síce interpretoval správne, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S. a kol. Občiansky súdny poriadok. Komentár. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2009, 615 s.) je zrejmé, že pokiaľ súd na zistený skutkový stav ohľadne späťvzatia žaloby po dohode účastníkov konania aplikoval nesprávnu právnu normu, a to § 146 ods.2 O. s. p. a neaplikoval príslušnú právnu normu, § 146 ods.1 písm. c) O. s. p., v tomto smere sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci ako odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods.2 písm. f) O. s. p. Zároveň si v danej súvislosti z hľadiska celkového kontextu náhrady trov konania upravenej v O. s. p. dovolil primerane poukázať na § 146 ods.1 písm. b) O. s. p., ktoré upravuje problematiku náhrady trov konania v prípade uzatvoreného zmiaru. Je si vedomý skutočnosti, že v predmetom konaní nedošlo medzi účastníkmi k uzatvoreniu zmiaru, má však za to, že zmiar je možné považovať za „formou“ dohody účastníkov konania, a preto účel uvedeného ust. je „aplikovateľná“ aj na uvedený skutkový stav. Zákonodarca v prípade uzatvorenia zmiaru (v prípade, ak nebolo dojednané inak) preferuje nepriznanie náhrady trov konania účastníkom, vychádzajúc pritom z logiky veci, že v prípade, ak sa účastníci po podaní žaloby dohodnú (de facto obaja uznávajú opodstatnenosť žaloby), nie je možné uvedené považovať za zavinenie trov konania, a teda nie je spravodlivé náhradu trov konania ktorémukoľvek účastníkovi priznávať. IV. Dohoda účastníkov o neuplatnení náhrady trov konania. Účastníci konania sa v rámci mimosúdnej dohody, ktorej dôsledkom bolo späťvzatie podanej žaloby, dohodli na tom, že žiadny z účastníkov si nebude v konaní uplatňovať náhradu trov konania. Predmetná skutočnosť bola súdu oznámená aj prostredníctvom podania, Odpovede na výzvu súdu a zaslaní späťvzatia žaloby z 18.11.2013, podanom súdu 20.11.2013. Predmetná dohoda bola rešpektovaná zo strany žalovaného v 1.rade, ktorý si náhradu

trov konania v súlade s dojednaním neuplatnil. Žalovaná v 2.rade však napriek uvedenému dojednaniu toto nerešpektovala a v konaní si uplatnila náhradu trov konania. Postup žalovanej v 2.rade považuje s ohľadom na uvedené za rozporný s dobrými mravmi a zároveň za rozporný so zásadou pacta sunt servanda, základnou zásadou civilného práva. S ohľadom na uvedené je zrejmé, že pokiaľ súd pri rozhodovaní o trovách konania opomenul zohľadniť rozhodnú skutočnosť dohody účastníkov konania o tom, že žiadny z nich si neuplatní náhradu trov predmetného konania, dopustil sa inej vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ako odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. b) O. s. p. IV. Námietka výšky náhrady trov právneho zast. Reprodukovať, čo súd v časti piateho odseku na str.2 v odôvodnení uznesenia zároveň uviedol. K uvedenému uviedol: Súd priznal žalovanému náhradu trov právneho zast. vo výške určenej v súlade s § 10 ods.1 cit. vyhl., vychádzajúc pritom z údajnej hodnoty veci (bytu) 50 000 €. V danej súvislosti dal do pozornosti § 10 ods.2 cit. vyhl. (citoval, čo podľa neho platí). Vychádzajúc z uvedeného ust. je zrejmé, pre určenie náhrady trov konania vo výške vyčíslenej žalovanou v 2.rade a priznanej súdom by musela byť zrejماً presná hodnota bytu, o ktorého vlastníctvo sa viedlo predmetné konanie. Presná hodnota bytu však nebola v predmetnom konaní zisťovaná, nakoľko predmetné konanie sa v celom svojom rozsahu nevedlo z dôvodu uzatvorenia mimosúdnej dohody, navyše hodnota bytu by v konečnom dôsledku s ohľadom na predmet konania nebola v predmetnom konaní ustálená. Vzhľadom na uvedené je toho názoru, že pre určenie výšky náhrady trov konania v predmetnom konaní nie je možné vychádzať z hodnoty 50 000 € ako hodnoty veci - bytu, a to vzhľadom na to, že hodnota bytu nie je jednoznačne určená, a s jej zistením by boli spojené nepomerne ťažkosti tak ako to má na mysli § 11 ods.1 písm. a) cit. vyhl. (citoval, čo podľa neho platí). Vzhľadom na uvedené súd na uvedený prípad z hľadiska určovania výšky náhrady trov konania aplikoval nesprávnu právnu normu - § 10 ods.1 cit. vyhl. a zároveň neaplikoval príslušnú právnu normu - § 11 ods.1 písm. a) uvedenej vyhl., čím sa v konečnom dôsledku opätovne dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci ako odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods.2 písm. f) O. s. p. V. Návrh. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a to na: - dôvody hodné osobitného zreteľa aplikujúc § 150 O. s. p., ako aj na - obsah dohody účastníkov konania, oznámený súdu pri podaní späťvzatia žaloby a - prezentované odvolacie dôvody pre nepriznanie náhrady trov konania, navrhol zmeniť výrok č. I uznesenia súdu tak, že sa neprizná žalovanej v 2.rade náhrada trov konania, alternatívne, zmeniť uznesenie tak, že žiadny z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania. Pokiaľ by sa súd nestotožnil s argumentáciou v smere nepriznania náhrady trov konania žalovanej v 2.rade pre uvedené dôvody, navrhol zmeniť výrok č. I uznesenia súdu tak, že sa zníži priznaná náhrada trov právneho zast. žalovanej v 2.rade, a to vzhľadom na dôvody hodné osobitného zreteľa a prezentované odvolacie dôvody ohľadne výšky priznanej náhrady trov právneho zast.

I. Žalovaná v 2.rade týmto predložila vyjadrenie k uvedenému odvolaniu. Má za to, že rozhodnutie súdu je správne a zákonné, a preto ho navrhla potvrdiť. II. Citovala znenie § 150 ods.1 O. s. p. K dôvodom hodných osobitného zreteľa uviedla, že skutočnosť, že „žalovaný“ bol oslobodený od platenia trov konania nemôže mať automaticky za následok nepriznanie trov konania. Z dikcie zák. je zrejmé, že aplikácia uvedeného ust. musí mať výnimočný charakter a zodpovedať osobitným dôvodom prejednávaneho prípadu. Citovala z publikácie Števec, M., Ficová, S. a kol. Občiansky súdny poriadok. Komentár. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2009, s.388. Dala do pozornosti okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu práva žalobcom na súde. Ako vyplýva zo súdneho spisu žalobca po dohode so žalovaným v 1.rade inicioval šikanóznou žalobu voči nej, pričom jeho skutočným cieľom a cieľom žalovaného v 1.rade bola ich snaha vyňať zo spoločného nevyporiadaného bezpodielového spoluvlastníctva žalovaného v 1.rade a jej byt č.2, nachádzajúci sa na prízemí vo vchode č.X obytného domu súp.č.1108 A. I. X,XX,XX Q. O. evidovaný na LV XXXXX Správou katastra Košice pre Okres: Košice I, Obec: KOŠICE - STARÉ MESTO, K. ú.: D.. Priznaním jej trov konania sa teda plne uplatnila sankčná funkcia trov konania, zmyslom ktorej je tzv. trest za vedenie zbytočných a nezmyselných sporov ako bol tento. Trovy konania v občianskom procese majú niekoľko funkcií medzi ktoré patrí okrem preventívnej funkcie aj funkcia sankčná a reparačná. Musela v označenom konaní znášať trovy konania, pričom nakoniec bola vo veci úspešná. Preto nevidí zákonný dôvod, aby jej súd trovy konania nepriznal. Dala do pozornosti aj tú skutočnosť, že v prípade nepriznania jej trov konania by sa jej majetková sféra mimoriadne negatívne ovplyvnila, nakoľko jej majetkové pomery nedovoľujú uhrádzať nadbytočné náklady a najmä nie náklady, ktorých vznik ani nemohla ovplyvniť. III. K bodu III. odvolania „žalovaného“ označeného ako Námietka priznania náhrady trov konania uviedla v krátkosti len toľko, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa síce uvádza, že Podaním z „18.11.2013/18.11.2013“ žalobca zobral svoju žalobu späť v celom rozsahu, a to vzhľadom na to, že medzi ním a žalovaným boli uskutočnené mimosúdne rokovania a došlo medzi nimi k dohode. K tomuto uviedla, že uvedené tvrdenie prevzal súd do svojho odôvodnenia pravdepodobne z podania žalobcu, kde mu to tento takto uviedol. Ona totiž so žalobcom o ničom

nejednala a ani sa na ničom nedohodla. Zároveň nemá ani vedomosť o tom, čo tvrdí žalobca Uvedené vyjadrenie „sú“ o to zarážajúcejšie, že žalobca od počiatku postupoval a vypovedal pred súdom zhodne so žalovaným v 1.rade. Pokiaľ teda „žalovaný“ uvádza, že došlo k mimosúdnej dohode mal by zároveň uviesť kedy, s kým a na čom sa dohodol a zároveň by o uvedenom mal predložiť relevantné dôkazy. Keďže uvedené vyjadrenie žalobcu, ktoré súd poňal do odôvodnenia rozhodnutia považuje za účelové a absolútne ničím nepodložené, nepovažuje za potrebné sa bližšie vyjadrovať ani k ďalším argumentom žalobcu, nakoľko je nepochybné, že k žiadnemu rokovaniu a ani dohode s ňou nedošlo. IV. K bodu IV. odvolania žalobcu (správne označenie bodu IV. nasledujúce po bode III.- poznámka pisateľa) uvádza, že si nie je vedomá žiadnej dohody so žalobcom, resp. akejkoľvek inej dohody, predmetom ktorej by bola dohoda na tom, že si nebude voči žalobcovi uplatňovať náhradu trov konania. Zo samotnej formulácie prvého odseku bodu IV. odvolania žalobcu sa dokonca javí, že ani súdu nebola žiadna takáto dohoda predložená a táto údajná skutočnosť bola mu iba oznámená prostredníctvom podania. Uvedené podanie však nemá k dispozícii preto sa k tomu nevie bližšie vyjadriť. Vyvolávanie mylných dojmov žalobcom odmieta a opakovane uvádza, že si nie je vedomá žiadnej dohody, v ktorej by sa vzdala práva na náhradu trov konania voči žalobcovi. Keďže žiadnu takúto dohodu neuzatvorila, všetky ďalšie úvahy žalobcu o porušovaní dobrých mravov, resp. zásady pacta sunt servanda sú absolútne irelevantné. V. K bodu IV. odvolania žalobcu (pravdepodobne nesprávne označenie bodu IV. nasledujúce tak isto po bode IV.- poznámka pisateľa) uviedla, že je nepochybné čo bolo predmetom tohto konania, teda určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. V prípade úspechu žalobcu v konaní by sa tento stal vlastníkom nehnuteľnosti v hodnote prevyšujúcej rádovo 60 000 €. Citovala znenie § 10 ods.2 vyhl. Na základe uvedeného je nepochybné, že došlo k naplneniu dikcie § 10 ods.2 vyhl., a preto si uplatnila trovy konania v zmysle cit. ust. vyhl. Pokiaľ žalobca uvádza, že pre prípad trov konania vo výške ňou vyčíslenej a priznanej súdom by musela byť zrejماً presná hodnota bytu, tak k tomu uviedla, že „žalobkyňa v II. rade“ súdu predložila dôkazy o hodnote veci, pričom sama si uplatnila trovy konania vyčíslené z rádovo omnoho nižšej sumy ako je hodnota veci. Dala do pozornosti tú skutočnosť, že uvedenú hodnotu veci vo svojom odvolaní nenamieta ani samotný žalobca. Preto žalobca nemohol byť jej postupom nijako poškodený. Nie je jej známe žiadne zákonné ust., ktoré by zakazovalo vyčísliť trovy konania z hodnoty nižšej ako je hodnota veci, zakázané je iba vyčísliť trovy z vyššej hodnoty. V tejto súvislosti uviedla, že postup súdu v danej veci bol zákonný a ústavne konformný, nakoľko predmetom súdneho sporu bola peniazmi oceneľná vec. Citovala, čo Ústavný súd Slovenskej republiky pri riešení obdobnej otázky uviedol k veci v Náleze II.ÚS583/2013-31 z 11.12.2014. Dala do pozornosti aj rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky II.ÚS 538/10 (citovala, čo v ňom bolo konštatované). Nemožno súhlasiť s názorom žalobcu, že hodnotu veci možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami. K hodnote veci z opatrnosti založila do súdneho spisu príslušné strany znaleckého posudku č.73/2003 znalca Ing. Jozefa Kapa, ktorý ohodnotil predmetnú nehnuteľnosť ešte v r.2003 na sumu 602 170 SKK, čo v prepočte konverzným kurzom 30,126 Sk za € predstavuje 19 988,38 €. Má za to, že „k“ vzhľadom k okolnostiam posudzovaného prípadu by bolo nesprávne a nespravodlivé priznať jej náhradu trov konania výpočtom úkonu vo výške jednej trinástiny výpočtového základu. Ak súd zváži a nariadi vykonať znalecký posudok bude sa podieľať na úhrade nákladov s tým spojených a to v pomernej výške. Uznesenie vo výroku o náhrade trov konania žalovaného v 1.rade nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebolo v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmané.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a zistil, že čo sa týka výroku o náhrade trov konania žalovanej v 2.rade, nie sú splnené podmienky na potvrdenie uznesenia (§ 219) ani na jeho zmenu (§ 220), lebo súd nesprávne vec právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav, preto uznesenie vo výroku o náhrade trov konania žalovanej v 2.rade, podľa § 221 ods.1 písm. h),ods.2 O. s. p. zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu prvého stupňa pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní účastníkov a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalobcom v odvolaní uvedené skutočnosti neumožňujú záver, žeby konanie na súde prvého stupňa bolo takou inou vadou postihnuté, preto tento odvolací dôvod nie je daný.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania). Keď je rozhodnutie súdu prvého stupňa tak po skutkovej, ako aj právnej stránke nesprávne, pričom použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu, v takom prípade je odvolací súd nútený konštatovať, že súd prvého stupňa nepoužil správny právny predpis a ak súčasne nezistil riadne skutkový stav, musí také rozhodnutie iba zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

So zreteľom na skutočnosti uvedené v odvolaní bol urobený záver, že tento odvolací dôvod je daný. Povinnosťou súdu v ďalšom konaní bude najprv posúdiť, či neprichádza do úvahy použitie § 150 ods.1 O. s. p. a ak dospeje k záveru, že uvedené ust. nemožno aplikovať, rozhodne o náhrade trov konania podľa § 146 ods.2 O. s. p., pričom zistí, čo bolo obsahom dohody medzi účastníkmi konania a to vo vzťahu k nárokom uplatneným v žalobe a tiež, či sa týkala aj náhrady trov konania (dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu) a následne opätovne o náhrade trov konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanou v 2.rade rozhodne, vyrovná sa so všetkými skutočnosťami uvedenými v odvolaní a vo vyjadrení k nemu a uznesenie odôvodní tak, aby bolo preskúmateľné a presvedčivé.

V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods.3 O. s. p.). Odvolací súd nemohol vo veci rozhodnúť z dôvodu, že by porušil zásadu dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania (§ 9 ods.1, § 10 ods.1 O. s. p.), lebo ak by rozhodol, porušil by právo účastníkov konania na spravodlivý proces, keďže by im odoprel právo namietat správnosť jeho právneho názoru.

Podľa Čl.46 (PRÁVO NA SÚDNU A INÚ PRÁVNU OCHRANU) ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (uverejnenej pod č.460/92 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov; ďalej len Ústava) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa Čl.48 ods.2 Ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa Čl.6 (Právo na spravodlivé súdne konanie) bod 1. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č.209/92 Zb. a č.102/99 Z. z.; ďalej len Dohovor) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa Čl.46 ods.1 Ústavy, ako aj právo podľa Čl.6 ods.1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia, pričom obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, ale obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy.

O. s. p., podľa svojho § 1, upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu jeho povinnosť o veci konať, pričom právo na súdnu ochranu, okrem Čl.46 ods.1 Ústavy, Čl. 36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (úst.zák.č.23/91 Zb.) a Čl.6 ods.1 Dohovoru zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ust. O. s. p. a obsahom práva na súdnu ochranu v rámci spravodlivého procesu je i právo účastníka, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, vždy prejedнала v dvojinštančnom konaní.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.